

[Poul Schlüter.]

den, jo er beløb, hvormed den enkelte bidrager til at sikre sig en bedre pensionsordning i fremtiden. Det er altså ikke penge, som går ind i statens almindelige drift, de går ind i fonden. Der er tale om en plusværdi for den enkelte, et socialt tryggere system fører dette med sig. Derfor mener jeg i og for sig, at når man tager det i betragtning, har man lov at betegne skatteudskrivningen til næste år som moderat i forhold til i år.

Man skal naturligvis også huske, at der ikke nu er tale om, som der var før kildeskatteprincippernes indførelse, at højere indtægt på grund af inflatorisk betonet indkomststigning fører til højere beskatning på grund af det progressive system, for efter udskrivningsloven tages der jo hensyn til prisstigningerne. Den stigning, der er sket i reguleringspristallet med 7 points fra 131 til 138, fører til, både at vi nu forhøjer personfradraget, og at vi forhøjer grundbeløbsskalaens indkomstrin tilsvarende. Det er en nyskabelse og en god nyskabelse, som vi er tilfredse med i mit parti. Denne pristalsregulering af trinene og af personfradraget bevirker, at alt andet lige bliver ingen beskattet hårdere.

Når det er muligt at foreslå en udskrivningsprocent af den valgte højde, altså 91, vil jeg gerne fremhæve, at det har sin ganske bestemte baggrund i den omstændighed, at regeringen har ført en uhyre restriktiv udgiftspolitik. Det er muligt at fastlægge en udskrivningsprocent på 91, fordi regeringen ikke kritikløst har taget del i det vandfald af udgiftskrav, som er fremkommet fra anden side.

På grundlag af den tale, hr. Grünbaum holdt for et øjeblik siden, synes jeg næsten ikke, man kan forsvare at lade være med at minde om den kurs, socialdemokratiet har fulgt omkring statens udgifter og indtægter, siden man kom i opposition i februar måned 1968. Hvad har denne linje været? Den har været ejendommelig, den har været selvmodsigende, men der har været det klare træk i den, at på samme tid ønskede man at sætte statens udgifter i vejret og at sætte statens indtægter ned. Socialdemokratiet har stemt imod besparelsesforslag på ca. 400 mill. kr. Man har fremsat forslag om yderligere statsudgifter i størrelsen ca. 1800 mill. kr., og samtidig har man stemt imod stats-

indtægter i niveauet ca. 3.000 mill. kr. Det skal erkendes, at på ganske enkelte områder har socialdemokratiet stemt for mindre udgifter, jeg tænker især på landbrugskompensationerne, eller man har stemt for enkelte indtægtsforøgelser på særlige felter. Men når man gør hele billedet op, trækker strengen og drager saldoen, så mener jeg ikke, man kan komme uden om, at resultatet af socialdemokratiets økonomiske politik, som vi har set den fra forslag til forslag, ville have været, at vi havde fået et kasseunderskud af en størrelsesorden omkring 2 milliarder kr. Det vil sige, at der havde været mulighed for et samlet forbrug, der var omkring 4 milliarder kr. større, end vi har set. Jeg kan ikke komme til anden konklusion, end at vi med denne økonomiske linje møder et socialdemokrati, som ville have ført os simpelt hen til økonomisk kaos. Jeg kan overhovedet ikke forestille mig blot en teoretisk mulighed for, hvis denne udgifts- og skattepolitik var gennemført, at en devaluering ikke havde været fuldstændig uundgåelig i dette øjeblik.

Jeg kan ikke lade være at tænke på, hvilken chance det ville være, hvis man kunne komme til at overvære en samtale mellem økonomen og politikeren Henry Grünbaum. Jeg tror, det ville gå meget højrestet til. I fjor fremsatte hr. Grünbaum forslag om en udskrivningsprocent på 82. Jeg ved ikke, om hr. Grünbaum somme tider forsøger at danne sig et indtryk af, hvad det ville have ført til, om han i fjor havde fået sin vilje. Har hr. Grünbaum fantasi nok til at tænke sig, hvorledes det økonomiske billede i Danmark i dag ville have været? Kan hr. Grünbaum tænke sig, hvad indflydelsen ville have været på prisdannelsen, hvis vi i fjor havde fastsat udskrivningsprocenten så lavt og havde tilladt et så kraftigt merforbrug, eller kan hr. Grünbaum forestille sig, hvad virkningen havde været på valutabalancen eller på handelsbalancen? Havde det ikke set langt dårligere ud, end det gør nu? Eller kan hr. Grünbaum forestille sig, at vi i fjor kunne have fastsat denne lave udskrivningsprocent, uden at det havde ført den virkning med sig, at vore eksporterhvervs konkurrenceevne var svækket væsentligt også med den følge, at industriens beskæftigelsesmuligheder på lang sigt var svækket alvorligt?